

v njem: malo umazane so že bile in papir že tudi precej razkuzman. Ali nič! Rada ga je le imela in tem rajši, čim bolj je lezel narazen.

»Mati, kaj pa tole?« neštetokrat je tako vprašala, in stara mati so ji tudi neštetokrat to in ono potrpežljivo pojasnili. Seveda, vse še ni šlo lahko v mlado glavo, ker je bilo še obilo drugega, čisto zmešanega blaga v nji. Ali vendar, ko je Anica jeseni prestopila šolski prag, so bile prve težave že pre-stane, prve in najgrenkejše kapljice učenosti že poslajene, in Anica je rastla in napredovala v znanju in učenosti kakor spomladi žito, ko ga ogrejejo prvi solnčni žarki.

A. Č.:

Naravnost.

Ko je bil še sveti Frančišek Saleški majhen, mu je mati večkrat rekla: »Francek, samo lagati ne! Kdor laže, se zameri Bogu, pri ljudeh pa izgubi zaupanje in spoštovanje.« Pa čisto prav je imela dobra gospa, saj pravi tudi sveto pismo: »Lažnive ustnice so pred Bogom gnusoba.« Kdor si izkuša v zadregi pomagati z lažjo, se navadno zamota še v večje zadrege, saj večinoma pride vse prej ali slej na dan; kdor pa ima pogum, da odkrito prizna svojo zmoto, svoj pogrešek, ta je s tem že precej potolažil nevoljo in jezo staršev ali učiteljev. Namesto kazni sledi včasih še priznanje za neustrašeno odkritosrčnost. Kdor odkrito prizna svoj greh ali krivico, kaže s tem hkrati, da mu je žal in da se hoče napake v bodoče iznebiti, krivico popraviti.

Krasen zgled za to beremo v življenju prvega predsednika Zedinjenih držav v Severni Ameriki, slovečega Washingtona, ki se prišteva med najodličnejše može 18. stoletja. Odlikoval se je vsekdar osobito v resnicoljubnosti in pravičnosti. Te plemenite lastnosti je kazal že v zgodnji mladosti. — Njegov oče se je v prostih urah rad ukvarjal tudi z vrtnarstvom in sadjarstvom. Prav posebno se je zanimal za mlado češnjevo drevo, ki se je silno lepo razraščalo. Nekoč pride oče zopet na vrt — in kaj najde? Njegovo ljubljeno drevo je bilo skoraj docela obeljeno; vsa skorja je bila olupljena. Kri mu šine v glavo, krčevito stisne pest, obenem pa zaječi: »Kdo je pa zopet to storil?« — V tem hipu stopi iz gošče deček: bil je mladi Washington. »Kdo je to storil?« — ponovi oče ves razpaljen. Deček prebledi, ko vidi blesteče oči očetove in stisnjeno pest. Toda odkrito prizna: »Oče, ne morem lagati, jaz sem to storil.«

Dobil je namreč v dar lep nov nožiček, pa ga je v svoji otročji nerazsodnosti poizkusil na mladem drevesu ter to obrezal.

Kaj menite, kako se je zdaj oče zmaščeval nad otrokom? Ali je zamahnil s pestjo? — Ne. Razdražena nevolja je upadla, nastavljena pest je bila razorožena vsled otrokove odkritosrčnosti. Da je fantič v takih okoliščinah, v taki nevarnosti vendarle priznal svojo nerodnost, to je obvladalo očeta, da je objel sinčka in zaklical: »Tvoja odkritost in resnicoljubnost me je dovolj odškodovala za drevesce; ljubša mi je ko sto dreves.«

